

forsyning, transport, installation og ibrugtagelse af to elektroenergiværker ved termoelektricitetscentralen i Atherinolakkos på Kreta

Konklusion

- 1) Ved ubegrundet at have forsinket sin besvarelse af en tilbudsgivers anmodning om oplysninger om begrundelsen for afslaget på vedkommendes bud har Den Helleniske Republik tilsidesat den forpligtelse, som påhviler den efter artikel 41, stk. 4, i Rådets direktiv 93/38/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation (EFT L 199, s. 84), som ændret ved Kommissionens direktiv 2001/78/EF af 13. september 2001.
- 2) I øvrigt frifindes Den Helleniske Republik.
- 3) Den Helleniske Republik og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer hver deres egne omkostninger.

(¹) EUT C 155 af 7.7.2007.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 11. juni 2009 — Hans & Christophorus Oymanns GbR, Orthopädie Schuhtechnik mod AOK Rheinland/Hamburg (anmodning om præjudicial afgørelse fra Oberlandesgericht Düsseldorf, Tyskland)

(Sag C-300/07) (¹)

(Direktiv 2004/18/EF — offentlige vareindkøbs- og tjenesteydelseskontrakter — offentlige sygekasser — offentligretlige organer — ordregivende myndigheder — udbud — fremstilling og levering af ortopædiske sko individuelt tilpasset patienternes behov — detaljeret vejledning med måltagning af patienterne)

(2009/C 180/06)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Düsseldorf

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Hans & Christophorus Oymanns GbR, Orthopädie Schuhtechnik

Sagsøgt: AOK Rheinland/Hamburg

Sagens genstand

Anmodning om præjudicial afgørelse — Oberlandesgericht Düsseldorf — fortolkning af artikel 1, stk. 2, litra c) og d), stk. 4, 5 og 9, andet afsnit, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter (EUT L 134, s. 114) — indkaldelse af bud fra en sygekasse, der er omfattet af en lovpligtig sikringsordning, på levering af ortopædisk fodtøj til de sikrede — begrebet »offentlige organer« — ydelser bestående i levering af sko fremstillet efter den enkelte sikredes individuelle behov samt i en indgående rådgivning om anvendelsen af varen — skal sådanne ydelser betegnes som »offentlig vareindkøbskontrakt« eller som »offentlig tjenesteydelseskontrakt«?

Konklusion

- 1) Artikel 1, stk. 9, andet afsnit, litra c), første alternativ, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter skal fortolkes således, at der er tale om en finansiering for størstedelens vedkommende fra staten, når de offentlige sygekassers aktiviteter hovedsageligt finansieres ved bidrag, som påhviler de forsikrede, og som pålægges, beregnes og opkræves efter offentligretlige regler som de i hovedsagen omhandlede. Sådanne sygekasser skal betragtes som offentligretlige organer og derfor som ordregivende myndigheder med henblik på anvendelsen af dette direktivs bestemmelser.
- 2) Når en blandet offentlig kontrakt vedrører både varer og tjenesteydelser, er det kriterium, der skal anvendes ved afgørelsen af, om den omhandlede kontrakt skal betragtes som en vareindkøbskontrakt eller en tjenesteydelseskontrakt, værdien af henholdsvis de varer og de tjenesteydelser, der indgår i kontrakten. I tilfælde af, at de varer, der stilles til rådighed, er fremstillet og tilpasset individuelt i forhold til hver kundes behov, og om hvis anvendelse hver kunde skal have individuel vejledning, skal fremstillingen af disse varer medtages i den del af kontrakten, der vedrører »varer« med henblik på beregningen af hver af disse deles værdi.
- 3) Når leveringen af tjenesteydelser i den omhandlede kontrakt er fremherskende i forhold til leveringen af varer, skal en kontrakt som den i hovedsagen omhandlede, der er indgået mellem en offentlig sygekasse og en erhvervsdrivende, hvori er fastsat bestemmelser om vederlag for de forskellige former for behandling, som den erhvervsdrivende skal foretage, og varigheden af kontraktens anvendelse, og hvorefter den erhvervsdrivende har pligt til at betjene de forsikrede, som henvender sig til ham, og hvorefter den pågældende sygekasse er den eneste, der betaler for denne erhvervsdrivendes ydelser, anses for en »rammeaftale« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1, stk. 5, i direktiv 2004/18.

(¹) EUT C 235 af 6.10.2007.